

הלכתתי לבית-חולים

ס א ל י צ מ ח

הנני בדרך כלל גבר בריא וחזק. מאז ששכבתי עם החזרת בילדותי — כמעט ולא חליתי. פרט לביקורים פה ושם אצל רופא-השיניים (אני שונא אותם!) — לא נפגשתי עם רופאים כ„אוביקט“ לטיפולם. את החיסון השנתי מקבל אני מידי חובשת (יש לה ידיים קלות), ואינני חושב כלל שאדם בריא זקוק לרופאים.

לפני כחצי שנה הרגשתי כאבים בגב. חשבתי שכנראה „חטפתי“ רוח פרצים. הייתי עסוק מדי כדי לטפל בעצמי (אינני מתפנק בדרך כלל). אשתי אמרה לי לעשות „טוש“ הם. השכנה מלמטה הציעה לשים כוסות רוח. השכן מלמעלה אמר שאין דבר טוב יותר, מאשר לשים על הגב תריסר עלוקות. חברי במשרד הציע לי לשתות בערב „גרוג“ הם. את עצמו של החבר קיבלתי...

ה„גרוג“ היה טוב — וחזרתי עליו פעמים מספר. אך הגב המשיך לכאוב. קצין-רפואה צעיר — שהנני לוקח אותו כל בוקר „טרמפ“ במכוניתי — לו סיפרתי בדרך על הכאבים המנדנדים, הציע לי לגשת למרפאה. כשצחקתי ממנו, אמר לי שאין זה נושא לצחוק, שהוא כבר ראה מקרים רבים, שתחילה צחקו — ואחר כך...

„זה יכול להיות כל דבר: דלקת בכליות, דיסקוס, שבר, שחפת העצמות וגידול במוח. למה לך להזניח, ואולי ימצאו משהו מענין אצלך?!“ אחרי השיחה עם הדוקטור — התגברו הכאבים.

נתתי צלצול לדוקטור במרפאה. ביקשתי שיקבל אותי כך בין השעות 8-7 בערב, כי כל היום עסוק אני בישיבות חשובות. הדוקטור אמר לי שאצלו „הישיבות“ מתחילות דוקא בשעה 17.00 ושעות העבודה שלו מתחילות ב־08.00 בבוקר.

„אבל אני עסוק“, אמרתי לו. „גם אני“, אמר לי ותלה את השפופרת. החלטתי להתנקס בדוקטור ולא הלכתי אליו. עברו יומיים-שלושה אך הוא לא צלצל אלי. ובניתיים — נמשכו הכאבים.

כעבור שבוע החלטתי ש„הפיקח תמיד מותר“ — וניגשתי למרפאה. „ידעתי שתבוא“, אמר לי הרופא. „מוקדם או מאוחר יותר — הם תמיד מגיעים אלי“. הוא בדק אותי כולי, ולא יכולתי להבין (גם היום...) למה הוא בודק לי את העיניים עם איזה מכשיר חשמלי, סופר לי את השיניים, שומע את הלב דוקר לי בוריד — ומוצץ דם משם — בזמן שהכאבים הם בגב.

אחרי זה אמר לי לבוא מחר. „מחר אני בנסיעה בשטח“, התחלתי... „תבוא מחרתיים“. „מחרתיים יש לי כנס השתלמות“, המשכתי... „תבוא בעוד יומיים“. „באותו יום יש לי קבלת קצינים“... „תבוא בעוד 3 ימים“. „אך בינתיים כואב לי הגב“... „אז תבוא מחר“ — היתה תשובתו.

הדוקטור הזה הרגיו אותי ברצינות. באתי למחרת היום.
"תראה", אמר לי, "אתה זקוק לבדיקות אחדות. כאן במרפאה אין לי אפשרות לעשות
כל זה. אני שולח אותך למספר ימים לבית-חולים. שם תשכב. יעשו לך, אובר-הול' כללי" ...
"ואחר כך?" שאלתי.

"ואחר כך — ישלחו אותך להרצה", ענה.
אני מכיר את הדוקטור. הוא דוקא גבר רציני. ובאם הוא שולח לבית-חולים —

מי יודע?

לקחתי ממנו מכתב רפואי ונסעתי הביתה. הפעם הרגשתי את עצמי חולה באמת.

למחרת היום נסעתי לבית-חולים.

קודם כל אומרים לך להרשם בחלון, לקבל מספר, אחר כך — לחדר מיון.

גם כאן יש מיון? — שאלתי.

"כן, כן, שם מחליטים לאיזו מחלקה ישלחו אותך: לפנימית, חירורגית, אורטופדיית

פסיכוסומטית או גינקולוגית".

השמות הללו ...

פגש אותי בחדר מיון רופא צעיר, נחמד דוקא — קודם הסתכל על הכתפיות שלי, אחר

כך על כרטיס החולה.

"תתפשט" — אמר.

"דוקטור, שמע, אני קצין עסוק מאד. אין לי זמן לשכב בבית-החולים. אולי אפשר

שאבוא כל יום לבדיקה אחרת, נגיד בין ישיבה לישיבה — ובסוף תחליטו מה יש לי ומה

יש לעשות. אני מפתח שמשרדי בלעדי" ...

"ישרף?" שאל.

"לא, אך העבודה תזנח ... אתה יודע איך זה כשהבוס איננו. הפקידות אינן עובדות,

הניירות מתערמים, הטלפונים מצלצלים ואין מי שיענה. הנהג מתבטל" ...

"תראה", אמר לי — "אנחנו לא יכולים לעשות את אשר ביקשת. זה כאילו היית

משתתף בבת-אחת בשלוש ישיבות שלך ונכנס מידי פעם לעשר דקות לישיבה זו או אחרת.

בוא, תלבש את בגדי בית-החולים, תתקבל למחלקה — ואנו נשתדל לעשות את כל הבדיקות

מהר ככל-האפשר; נגיד במשך שבוע, בסדר?"

"אוקיי" אמרתי (היתה לי ברירה?).

למחלקה הגעתי בפיוזמה לבנה וחלוק כחול. וללא דרגות... שם קיבלה אותי אחות המחלקה. ולו לא היתה לבושה בגדי אחות רחמניה — הייתי חושב שהיא רס"ר. על כל פנים — לא היה מקום להתוכח אתה (היא שאמרה לי זאת!) ועלי לציית...
"כאן" אמרה לי "משטר דמוקרטי: כל אחד עושה מה שהוא רוצה. והוא — זהו רופא המחלקה".

שוב נכנעתי.

באותו יום לא כאב לי הגב. כלל: הכאבים שעשו לי הרופאים על-ידי הבדיקות שלהם כאבו לי כל כך, שהגב נשכח לגמרי. ולמחרת — כשהגב התחיל שוב לכאוב עשו הרופאים בדיקות נוספות...

איפה לקחו הם שמות כאלה: אלקטרוקרדיוגרפיה, אנצפלוגרפיה, ציסטוסקופיה, דואודנלזונדה, רקטוסקופיה ועוד ועוד. ולמה שלא יתרגמו כל זאת לשפה צבאית קצרה ומובנת?...

כבר ביום השני היתה לי תקרית רצינית עם האחיות הראשית: הזמנתי אלי את הסגן שלי, את הכתבנית וראש מדור אחד — כדי להתדיין ולהכתיב מכתבים דחופים. והאחות זרקה אותם החוצה... פשוט פתחה את הדלת וביקשה לצאת. הנני מתכוון לשלוח קבילה נגדה כשאצא מכאן.

גם לקרוא לא יכולתי: רופא אחד הכניס לי איזה שהן טיפות לעיניים — ומאו

ראיתי הכל מטושטש וכפול. ובמקום אחות רשעית אחת — ראיתי שתיים.

להרצה לא שלחו אותי. בתום שבוע של בדיקות ושיחות מפחידות בין רופאים על יד מיטתי — הייתי במצב גופני ונפשי כה חלש והרוס, ששלחוני ישירות לבית הבראה, על מנת להחזירני לפחות לאותו המצב, בו הייתי כשנכנסתי לבית החולים. וזהו זה...
עיקר שכחתי.

דרך אגב התברר במהלך הבדיקות, שהכאבים בגב שלי אינם נובעים אלא מאופי עבודתי המתמדת בשייכות, דיונים, התיעצויות, כתיבת דו"חות, הכתבת מכתבים וקריאת חומר. על כן המליצו לפני להחליף את תפקידי. וזהו הדבר היחידי שהרופאים צדקו דוקא: מאז שנעשיתי מפקד יחידה גדולה אי שם בשדה, והנני נמצא בתנועה, באימונים ובתנופה — עברו הכאבים כלא היו ושוב הנני בריא ומאושר...

